Sosyalist
DEVRİM

SOSYALİST DEVRİM PARTİSİ YAYIN ORGANI

SAYI : 5 15-31 TEMMUZ 1993 3.000 TL.

ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI ÇIKALIM

KİMİN MALINI KİME SATIYOR

"Özel Sektör yatırım yapmıyor. Kamu Sektörü yatırım yapmıyor. KİT'leri yabancı sermayeye satacağız."

Yukarıdaki satırlar Başbakan Tansu ÇİLLER'in Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde hükümet programının eleştirilerine yanıt verirken söyledikleridir.

Bu üç cümleyle Başbakan önemli şeyler söylüyor.

Birincisi, ekonominin dönmesi için yatırım gereklidir. Yatırım olmazsa ekonomi yürümez, batar.

İkincisi, Özel Sektör yatırım yapmıyor itirafı. O göklere çıkartılan, el üstünde tutulan özel sektörümüz, bir numaralı savunucusu tarafından "yatırım yapmamakla" suçlanıyor. Evet suçlanıyor. Bu kelimeyi özellikle seçtik.

Çünkü, kapitalizmi savunanlar hep, bu sistemdeki teşebbüs ruhundan söz ederler. Onlara göre, kapitalist, yatırım yapar, üretir, üretimden ortaya çıkan artı değere el koyar, bu artı değeri yine yatırıma harcar. Yine üretim olur, yine artı değere el koyar, yine yatırım...

Ünlü mutlu tablo, ünlü gelişme, büyüme teorisinin temeli budur. Yatırım yapılmadığı zaman büyü bozulur. Denge alt üst olur. Şimdi Başbakanımızın ağzından öğrendiğimize göre, özel sektörümüz yatırım yapmıyormuş. Tehlike çanları...

Üstelik, yatırım yapmayan sadece özel sektör değilmiş, kamu sektörü de yatırım yapmıyormuş. Kamu Sektörü iktidarın emri kumandası altındadır. İktidarda da sermaye sınıfı var. Yani sermaye sınıfı bilinçli olarak, bilerek, isteyerek kamu yatırımlarını durdurmuş. Yine tehlike çanları çalıyor

Devamı 3. Sayfada

DEVLET CEZA VERİYORSA BUNUN ADI FAŞİZMDİR

Çiller'in Partiler arası terör komisyonu kurma girişimine Cindoruk, böyle bir komisyonun anayasasının kuvvetler ayrılığı ilkesine aykırı olacağı gerekçesiyle karşı çıktı.

Cindoruk, anayasının 7,8 ve9. maddelerindeki yasama yetkisi, yürütme yetkisi ve yargı yetkisinden söz etmek istiyor. Yani demek istiyorki, parlamentonun, Devletin ve mahkemelerin ayrı ayrı görevleri var. Birinin görevini diğeri yapamaz.

Bilindiği gibi, Tansu hanım boyuna pot kırıyor. Sivas'la Van'ı karıştırmak Aliyev'e Ali bey demek küçücük potlar. Ama kuvvetler ayrılığı gibi birşeyi karıştırmak affedilemeyecek kadar ağır bir pot, hatta suçtur.

Başbakanımız bu ağır suçu daha önce de işledi. 8 temmuz 1993 günü, partisinin meclis grubunda Sivas olayları üstüne konuşurken "Bazen inançlara karşı da suç işlenebilir. Devlet cezalandırır. Ancak cezalandırmak devletin hakkıdır" dedi. Hiçbir düzenin kulu, "Ne diyorsunuz hamfendi; bu söylediğiniz anayasanın kuvvetler ayrılığı ilkesine aykırıdır. Devlet yargı yetkisini nasıl kullanır. Cezayı, ancak yargı yetkisini kullanan bağımsız mahkemeler verir. mahkeme yerine devletin ceza vermesi Faşist yönetimlerde olur" demedi.

Nasıl desinler ki, gerçekten birçok olayda cezayı devlet vermiyormu? Yıllardır "yargısız infazlara son" diyenler işte bunu söylemek istiyorlar.■

POLİS YER YER SU SIKTI, TEKMELEDİ, COPLADI

KAMU ÇALIŞANLARININ ANLAMLI EYLEMİ

Kamu Çalışanları 15 temmuzda yurt çapında eyleme geçtiler. kimi yerlerde, bir günlük iş bırakma, kimi yerlerde işi yavaşlatma, Toplu olarak viziteye çıkma, yemek boykotu gibi eylemler gerçekleştirildi.

Hareket, maaş zamlarının azlığına karşı başlamış olmasına rağmen emeğe, eşitliğe, devlete karşı bakışlarını da sergilediler. Kamu çalışanı, tarihinden gelen olumsuz birikimlere başkadıran bir noktaya doğru ilerlemekte olduğunu gösterdi

Osmanlı döneminin kendine özgü koşulları içinde bürokrasi, Toplumsal yapılanmadaki yerini, dünyada olduğundan çok farklı biçimde yaşamıştır. yüzyıllar boyu egemen sınıfın yetkilerini kullanmış, tek yönetici güç olmuştur.

Osmanlılarda sınıf Ayrımı Avam ve Havas biçimindeydi. Avam, emekçi halktan oluşurdu. Havas ise devlet görevlilerinden oluşan saygınlardı. Yönetim, "Seyfiye, İlmiye, Kalemiye" denilen bürokratların elindeydi. "Seyfiye" askerler demekti. "İlmiye" medreseliler, ho-

Devamı 4. Sayfada

DEVLETİN DİN POLİTİKASI ŞERİATA ZEMİN HAZIRLIYOR

Cumhurbaşkanından polisine kadar, devletin her kademesinin bilgisi altında, 37 insanımız, sanatçı, yazar ve bilim adamımız, insanlık düşmanı yobaz caniler tarafından Sivasta katledildi.

Bir otelde, şeriatçı canilerin kuşatması altında tutulan ilerici, devrimci dostlarımız, 7 saat öncesinden, Süleyman Demirel'in, Tansu Çiller'in, Erdal İnönü'nün ve diğerlerinin bilgisine rağmen, kara ruhlu cinayet çetelerine kurban edilmekten kurtulamadılar.

Böylesi ayaklanmalara tepki gösterirken, işin ne kadar ciddi boyutlarda olduğunu anlatmak için hep, Kubilay, yani Menemen olayıyla benzerlikler kurulur. 1930 daki Menemen olayı, şeriat isteyen bin kişilik bir topluluğun harekete geçmesiyle başlamıştı. Hareketi bastırmakla görevli askeri birliğin komutanı yedek subay kubilay'ın başı testereyle kesilerek öldürülmüştü.

Yakın tarihimizde Menemen olayından çok daha büyük gerici ayaklanmalar yaşanmıştır.

19 Aralık 1978 de Kahramanmaraş'ta başlayan ayaklanma tam altı gün sürmüş, Alevileri hedef alan şeriatçılar ve MHP yandaşları 105 kişiyi öldürmüş 176 kişiyi de yaralamışlardı. Bu arada 200 ün üstünde ev, 70 kadar işyeri yakılıp yıkılmıştı.

Ayrıca Çorum'da, "Camilerimizi yakıp bombalıyorlar" yalanıyla harekete geçen şeriat budalaları, yine Alevileri hedef alarak, bir hafta boyu süren çatışmada 26 kişiyi öldürmüşler, çok sayıda ev ve işyerini tahrip etmişlerdi.

AMERİKA'NIN HİZMETİNDE SAHİBİNİN SESİ POLİTİKASI

Clinton Amerikalı seçmenlerine neler söylemiş, dünyaya ne mesajlar vermişti:

— Dışarıda önemli zaferler kazandık. Dünyaya büyüklüğümüzü kanıtladık. Şimdi içeride demokratik ve ekonomik zaferler kazanacağız.

— Devleti büyüteceğiz derken, Amerikayı küçülttük. Devlet, ekonominin bazı alanlarında müdahaleci olmalıdır.

— Savurganlık politikasına son vereceğim. Vergileri daha eşitlikçi bir duruma getireceğim. Bütçe açığını kapatacağım. Dış borçları ödeyeceğim. İşsizliği, yoksulluğu kaldıracağım.

Sanıldıki, Clinton seçilirse Amerika dünya eşkiyalığından vazgeçecek. Fidel Castro'yu devirmek için Domuzlar Körfezi'ne çıkarma; yönetimi alaşağı etmek üzere Dominik Cumhuriyetine silahlı müdahale; Kaddafiye haddini bildirmek için libyaya bomba yağdırma; Panama'nın Devlet Başkanı Noriega'yı esir almak amacıyla 25 bin asker gönderip 1500 sivili öldürme;

Birleşmiş milletleri ketenpereye getirip savaşın başkomutanı olarak Irak'a saldırma gibi haytalıklar, sanıldıki tekrarlanmayacak. Füzeleri ateşleyen dolarlar, Amerikan halkının işsizliğine, zencinin sefaletine harcanacak. Uluslararası gizli-açık rezaletlerin ücreti olarak CIA'nın eline tutuşturulmuş açık çekler alınıp yırtılacak. Halktan yana (!) Demokrat parti ile, şahinlerin Cumhuriyetci

Devamı 2. Sayfada

AMERİKA'NIN HİZMETİNDE SAHİBİNİN SESİ POLİTİKASI

Baştarafı 1. Sayfada

parti'si arasında bu kadar fark olsun artık.

Üstelik, gençliğinde savaş karşıtı eylemlere karışmış, Amerika'nın Vietnam işgaline karşı çıkmış olan Clinton, barışçı bir delikanlı olarak askere gitmeyi bile reddetmiş. Bunun için, Amerika'nın başkanlık seçimleri sonuçlanınca, Irak halkı bayram yaptı. Kahrolsun Bush, Yaşasın Clınton diye sokaklara döküldü.

Ne ki, dünyanın vampiri haline gelmiş bir ülkenin başkanı olmak kolay değil. Bir de devleşmiş tekelci sermayeyle ve devlet üstü güç haline gelmiş olan CIA ile yeterli sıcaklıktaki ilişki henüz oluşturulamamışsa pusula daha da şaşar.

Herşeyin bir raconu var. kumarhanelerin haraçcı kabadayısı bahaneler yaratıp zaman zaman olaylar çıkarmazsa yıldızı söner. Sonra da değirmenin suyu kesilir. Amerika önemli ekonomik çıkmazlar içinde. Bir yandan da dünyada bileği bükülmez kabadayı imajını sürdürmek, nufuzu içindeki bölgeleri elinden çıkarmamak zorunda. Clınton iç politikadaki başarısızlıkların telaşını da yaşıyor. Önüne getirilen ucuz bir "Bush'a suikast g irişimi" senaryosunu uygulayıp yıldız parlatma yolunu seçti. Arkasından da, "kararlı ve uygun bir yanıt vermek EGEMENLİĞİMİZİ KORUMAK için çok önemliydi" diye tutarsız bir açıklama yaptı.

Saldırıdan sonra kimi gazeteler "Clinton Bush'laştı" diye yazdılar. Bunda şaşılacak ne vardı? İnsanların değişmesi görülmemiş şey değil:

İnönü Demirel'leşti,
Tansu Özallaştı,
İnönü, sonradan dönüp Tansu'laştı.
İnsanlar değişirler.
Özal, clıton'dan da önce Bush'laşmıştı.
Şimdi de Tansu Clinton'laştı.

Kimin kimleştiği karışık gibi görünüyor ama, Tansu hanımın küçük bir demeciyle durum açıklığa kavuşuyor: Amerika'nın saldırısı aslında bizi ilgilendirmiyormuş. Zaten Türkiye, teröre karşı uluslararası işbirliği içindeymiş.

Amerikanca deyimleri çok iyi bildiği kuşkusuz olan başbakanımızın, "Kol kırılır ama yen içinde kalır" demesinden Türkçe deyimleri kıvıramadığı anlaşılıyor. Yine de birkaç Türkçe kelimeyle çok şey anlatmayı becerebiliyor.

Clinton, "Egemenliğimizi korumak için" bu saldırıyı yaptık derken, Tansu hanım, "Buyurun, üslerinizle, tesislerinizle, çekiç gücünüz, uçağınız, füzenizle ülkemizde ve bölgemizde egemenliğinizi koruyunuz" demek istiyor. Denizde, karada, havada. Bizi ilgilendirmez. Hem zaten Türkiye uluslararası teröre karşı işbirliği içinde ya. Anlaşılmadı mı? Başbakanımızın konuşmasını anlaşılır Türkçe'ye tercüme edelim. Yani Irak, Bush'a karşı terörist bir girişimde bulunmuş. Amerikanın saldırısı ise, Teröre karşı uluslararası bir hareketmiş. Ayrıca bayan Çiller, ama Bosna Hersek'te aynı şeyi yapmıyorsunuz diye de bir küçük sitem gönderiyor. Doğru ya, PKK'ya karşı, Azerbaycan'da Hüseyinova Karşı da gerekeni yapmıyor.

Şu Türkiye'de yıllardır siyasetçiler dış politika konusunda aynı lafları tekrarlar dururlar:

— Şahsiyetli dış politika
— Kişilikli dış politika
— Haysiyetli dış politika
— Onurlu dış politika

İster onurlu desinler ister haysiyetli. Ne fark eder, ikisi aynı anlamda değil mi? Biri Arapça, diğeri Türkçe. Ama siyasetçilerimiz yıllardan beri çoğunlukla Arapçasını kullanırlar. Yine de hiçbir zaman kapı komşumuz Arapların bizim dış politikamızdan memnun oldukları görmedik. Gerçi sadece Araplar da değil, Rum'u öyle, Bulgar'ı, Acem'i öyle. Türkiye'nin dünya ülkeleri arasında gavuryla-müslümanıyla kaç dostu var acaba. Ama dostumuzun dostu bizim de dostumuz sayılır. Amerika'nın dostları bize de dost gibi görünsünler yeter. Dost kazanmak çok zor. şimdi bu Clinton haydutluğundan dolayı komşularımız durup dururken bize yine kırılmışlardır. Hani Bush giderayak saddamı cezalandırmak için, bundan bir evvel bir saldırı daha yapmıştı ya, o zaman da bize kırılmışlardı. O saldırı B.M. Güvenlik Konseyi tarafından Birleşmiş Milletler kararlarına aykırı bulunmuştu da biz sesimizi çıkarmamıştık. Yani Bush'un Amerikası hukuka aykırı bir saldırıyla birçok şeyi yerlebir ediyor, kimsede ses yok. Ne bir yargılama ne de tazminat. Yapan Amerika'ysa, hep yanına kâr kalıyor. Birleşmiş milletler filan hikâye. Çünkü Birleşmiş milletler Amerika'nın ve diğer ikinci sınıf emperyalist ülkelerin güdümünde. Amerika ona bosna Hersek'e git gereken yap dese yapacak. Bizim Başbakan da bu durumu kabul etmiş olarak, BM'den çok, Amerika'dan, Irak'ta yaptığını Bosna Hersek'te de yapsana, diye istekte bulunuyor.

Haysiyetli dış politika mı dersiniz, onurlu dış politika mı her neyse, bunun için öncelikle, Türkiye'nin Amerikayı sırtından silkeleyip atması gerekir. Uluslararası her harekete hukuk kuralları ölçütünde yaklaşması gerekir. Kendi bağımsızlığına saygılı davranmayan bir ülkenin başkalarının bağımsızlığına saygılı yaklaşması olanaksızdır.

Birleşmiş milletler'in Amerika'nın güdümünden çıkmasını mı istiyorsunuz önc siz Amerika'nın güdümünden çıkınız.

Komşu ülkelerle dost olmak, dünyada yeni dost ülkeler kazanmak mı istiyorsunuz Amerika'nın güdümünden çıkınız.

Bosna Hersek, Irak, Azerbaycan, Kıbrıs konularında, daha doğrusu dünyadaki her konuda sözünüzün ciddiye alınmasını mı istiyorsunuz Amerika'nın güdümünden çıkınız. Türkiye'nin uluslararası ilişkilerde kendine özgü bir sesi olmalıdır. "Sahibinin sesi" politikası Türkiye'ye birşey kazandırmadı. Kime diyoruz ki, siz bundan başkasını yapamazsınız.■

DEVLETİN DİN POLİTİKASI ŞERİATA ZEMİN HAZIRLIYOR

Baştarafı 1. Sayfada

Kahramanmaraş ve Çorum olayları da, Sivas olayları da menemen olayını kat kat aşan gerici olaylardır. Bu olaylara tepki gösteren kimi çevreler, işin boyutunu anlatabilmek için, "yeni bir kubilay örneği" yada "kubilay olayından büyük" gibi benzetmeler yaptılar.

"Menemen olayı" hafızalarımıza daha çok "Kubilay olayı" olarak yerleşmiştir. Çoğumuz Kubilay olayını tarihimizin en büyük gerici olayı sanırız. Menemen olayında, ayaklanmayı bastırmakla görevli askerler, teğmenlerinin yaralandığını görünce bırakıp kaçmışlar ve şeriatçılar önce yaralı teğmen Mustafa Fehmi Kubilay'ı, daha sonra da iki bekçiyi öldürmüşlerdi. Burada taraf olan devlettir. kahramanmaraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta hedef alınanlar ise, ilerici, demokrat, devrimci halktır. Devletin düzenini tahribe yönelik olduğu halde devlet, bu gibi olaylarda kendini hiçbir zaman taraf saymaştır. Bu nedenle Menemen olaylarında bir teğmenin adını simgeleştirmiş, uzun yıllar olayı anma proğramları düzenlemiştir. Devleti halkın önünde tutmaya şartlanmış olan bazı çevrelerin bu anlayışı, günümüze kadar uzanmıştır.

Cumhuriyetin kuruluşundan sonra, şeriata karşı olanar, halkın dinle, dinin devletle ilişkisini gerçekçi bir yere oturtamamışlar, Hilafetin kaldırılmasını, anayasadan "Türkiye devletinin dini, islam dinidir" hükmünün çıkarılmasını laiklik için yeter sanmışlardır. Tarikatların dinsel tören ve toplantı yaptıkları tekke ve zaviyeleri kapatmak, halkın dinsel inanç ve eğilimlerinin yasa gücüyle değiştirilebeceği anlayışından doğmuştur.

1946 yılında "yeter söz milletindir" diye ortaya çıkan Demokrat parti için "Camilerimizi askeri depo ve ahır yaptılar" sözleri en etkili propaganda olmuştur. Gerçekten de, tek partili dönemin CHP si, kimi camileri, asker sevkiyatı için toplanma yeri veya askeri malzemelerin deposu olarak kullanmaktaydı

Dini inançları devletin zorlayıcı gücüyle bastırılmış olan halkın eğilimlerini Celal Bayar, 1949 yılında "Türk milleti müslümandır ve müslüman olarak allahına kavuşacaktır" diyerek istismar edebilmiştir.

Halkın yapısını değiştirmeye yönelik hiçbir eğitime gerek görmeden ve ekonomide eşitsiz bölüşümün sancılarını kaldırmadan devlet zoruyla toplumsal düzen kurma girişimleri, başımıza Demokrat Parti gibi bir belayı sarmıştır.

1955 yılında güvenoyu almak için Menderes, mecliste yaptığı konuşmada milletvekillerine,"siz, isterseniz hilafeti de getirmeye muktedirsiniz" diyebilmiştir. Tek partili dönemin halkı bir yana iterek sürdürdüğü temelsiz din politikasına tepki olarak, DP iktidarının ilk 7 yılında 15.000 camı yaptırılmıştır.

Demokrat partı'nin 27 mayıs 1960 askeri darbesiyle yıkılmasından sonra da dinin halk üzerineki etkisinin sürdüğünü gören bu kez kimi oportunist okumuşlar bundan yararlanma ahlaksızlığına saptılar. 1961 yılında kurulan Türkiye İşçi Partisi'nin önerdiği, emekçilerin iktidarındaki sosyalist düzene karşı, islam sosyalizmi fikri savunulmaya başlandı. Bunun için kitaplar çıkarıldı, dergilere yazılar yazıldı. Tanrı sosyalist mi, diye araştırmalar yapıldı, fitre ve zekatın namuslu verilmesiyle eşitliğin sağlanabileceği ileri sürüldü.

Tek partili dönemin tepeden inmeciliği, Demokrat Parti'ye tepkili insan malzemesi hazırlamış, Demokrat partinin açtığı alana Adalet Partisi yerleşmiştir.

Demirel 1965 de Başbakan olunca, Ayasofya müzesinin cami yapılması, ülke gündemine en önemli meseleymiş gibi oturtuldu. Bunun için hükümet destekli birçok mitingler yapıldı. politikacılar arasında ciddi ciddi tartışmalar oldu.

1966 adli yılı açılışında, irticanın çok tehlikeli boyutlara eriştiğini söyleyen Yargıtay Başkanı İmren Öktem, gericilerin yoğun protestolarıyla karşılaştı. Bundan üç yıl sonra ölen Öktem'in Cenaze namazının kılınmasına "Böyle bir kafirin cenaze namazı kılınamaz" diye karşı çıkıldı.

Bu arada, Hizbuttahrir, arap harfleriyle bastırdığı İslam Devleti Anayasası'nı yaygın biçimde dağıtmaktadır. Milli Türk talebe Birliği "yasamız ordumuz, islamiyet yolumuz" diye sloganlar atmaktadır.

Bağımsızlık yanlısı halk ve gençlik, İstanbul'a gelen, Amerika'nın 6. Filosunu 16 şubat 1969 günü şehrin çeşitli yerlerinde gösteriler yaparak protesto ettiler. Her nasılsa kalabalık bir dinci çevre, amerikan askerlerine sahip çıkıp gösteri yapanlara saldırdı. 2 kişiyi öldürüp 200 kadarını yaraladılar. Bir kanlı pazar yaratıldı.

Cumhuriyet tarihinde kendini açıkça ortaya koyarak, ilk dinci parti 1970 yılında, Erbakan tarafından, Milli Nizam Partisi adıyla kuruldu. Ve bir yıl sonra kapatıldı. 1972 de bu kez Milli Selamet Partisi adıyla yeniden kurularak bir yıl sonra seçimlere girdi, 48 milletvekili çıkardı.

Yine cumhuriyet tarihinde ilk kez, bir dinci partiyle koalisyon hükümeti kurma onuru, Ecevit'li ve Baykal'lı CHP'ye nasip oldu. Bu dönemde geniş bir MSP'li dinci kadro, devlet kademelerinin çeşitli yerlerine yerleştirildiler. Daha sonra MSP, Milliyetçi Cephe hükümetlerinde de yer aldı, devlet kademelerindeki kadrolarını peşinletirdi.

İran'daki 1979 Humeyni hareketi, Türkiye'de şeriatçı harekete büyük moral kazandırdı. Konya'da 6 eylül 1980 tarihinde çoğunlğu MSP li olan kalabalık bir miting yapıldı. "ya şeriat, ya ölüm" sloganları haykırıldı. "Kudüsü kartarma günü" adıyla yapılan mitingde arapça yazılı yeşil bayrak açıldı. Kimileri islam sosyalizmini yeniden gündeme getirdiler.

1980 den sonra Kenan Evren halka, ayetlerle hitab edene ilk Cumhurbaşkanı oldu. Bu dönemde birçok dini vakıflar, Suudi Arabistan destekli şirketler, İran bağlantılı örgütler Türkiye toplumu içinde cirit atmaya başladılar.

Bir yandan da, iktidara oynayan partiler, çeşitli tarikatların icazetinden geçiyor, din istismarcılığıyla oy toplamaya çalışıyorlardı. Ecevit bile, "En büyük Ecevit" diye bağıran köylülere, 1986 da "En büyük allah, sonra halk" diye yanıt veriyordu.

DYP-SHP Ortaklığıyla kurulan hükümet, ilk 500 günde tam 69 İmam Hatip Okulu açıyor. Yani ortalama haftada bir imam hatip okulu. Daha sonra Cumhurbaşkanı olan Demirel, başbakan çiller, ülke semalarındaki ezan seslerinen söz ediyorlar. Böylece, sözde laik devletin üst kademeleri dini tercihlerini ortaya koyuyorlar.

1924'de Hilafetin kaldırılması laikliği getirmedi.

1925'de Tekke ve Zaviyelerin kapatılması tarikatların kaldırılmasına yetmedi. Aksine Tarikalar kimi partileri etkisi altına almış durumdadır. Ve iktidarları tayin etmekte rol oynamaktadırlar.

Bu gün, Laik dedikleri devlet, okullarında zorunlu din dersleri okutan, dini eğitime dayalı okul ve fakülteler açan, yüzbin dolayındaki din adamına devlet memuru sıfatıyla maaş veren bir devlettir. Tercih ettiği din ve mezhebi olan bir devlettir. Devletin dini islam, mezhebi ise sunni'liktir.

Yine'de Sivas olaylarını protesto eden kimi ilericiler "Türkiye laiktir, laik kalacaktır" diye aymazlık içinde sloganlar atmaktadır. Hala laiklerle anti laikler arasında gerçekçi bir çizgi oluşturulmuş değildir. Bu günkü devlet ile din ilişkisi şeriata kadrolar hazırlamakta, elverişli ortamlar yaratmaktadır. Birçok ilerici ve demokrat çevre ise, devletle din ilişkisini kesin biçimde koparmadan laikliğe kavuşulamıyacağının farkında değiller. Böylece bilmeden laikliğe karşı olan cephe içinde bulunmaktadırlar.

Görülüyorki Sivas ve diğer olayları yaratan kara cinayet orduları gökten zenbille inmediler. yüzlerce ilerici, demokrat ve sosyalist insanımız olumsuz birçok birikimler nedeniyle kurban edildiler.

Şeriata karşı mücadelenin ilk hedefi devletle dinin ilişkisini bütünüyle koparmaya yönelik olmalıdır. Halkın dini inançlarıyla uğraşmak yerine, önce, devletle dinin ayrı şeyler olduğu kavratılmaya çalışılmalıdır. İnsanın yapısını değiştirmeden inançları değiştirilemez.

Kapitalist düzenin perçinlediği bu yapı, ancak emekçilerin yönetimindeki gerçekten sosyalist bir düzenle kırılır. Ama sosyazilm için mücadele verenler, diğer yandan insan yapısına ilişkin uğraşlarını bu gün de sürdürmelidirler.■

Sahibi: Sosyalist Devrim Partisi Adına Genel Başkan Cenan Bıçakçı
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ali Haydar Ulusoy
Dizgi: Değişim Ajans Matbaacılık Tel: 431 07 86 Fax: 433 71 42
Yönetim Adresi: G.M.K. Bulvarı No: 20/5 Kızılay/ANKARA
Tel: 230 83 03 Fax: 230 83 57

ABONE KOŞULLARI
Yıllık: 72.000 TL.
Altı Aylık: 36.000TL.
Üç Aylık: 18.000 TL.
Abone Bedelleri:
120 677-Ankara No'lu Posta Çeki

ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI ÇIKALIM
KİMİN MALINI KİME SATIYOR

Baştarafı 1. Sayfada

demektir. Yatırım yapılmadığına göre, ekonomi durma noktasına geliyor.

Çare nedir? Yabancı sermayeyi yatırımlara teşvik etmek. Bu konuda çok çeşitli yollar denendi. Birçok kanun, kararname çıkartıldı. Çeşitli muafiyetler kondu. 24 Ocak 1980 kararnameleri yürürlüğe girdi. Ve özellikle gelir dağılımı emekçi halk aleyhine büsbütün bozularak işçi ücretleri sefalet ücreti seviyesine düşürüldü. Ama yine de yabancı sermaye, Türkiye'deki kapitalist ekonomiyi yürütecek düzeyde yatırım yapmadı.

Öyleyse ne yapalım?

Kolay.

Dünya Bankası ve IMF yıllardır Türkiye'deki kamu iktisadi kuruluşlarını yani kısa adıyla KİT'leri özelleştirelim diye emir üstüne emir vermiyor mu? İşçi çıkarmaktan korkmayın, demiyor mu? İşte o yapılır, olur biter.

KİT'lerin satılması konusu geçmiş dönemlerde gündeme geldiğinde, emekçi halkımızda bir karşı koyma, KİT'lere sahip çıkma yaklaşımı var(dı). Bu nedenle de Burjuva partileri KİT'lerin satışını bir türlü yapamıyorlardı. Halka bunu anlatamıyorlardı. Bunun da çözümü 24 Ocak 1980 kararları ve onun siyasi rejimi 12 Eylül darbesiyle bulundu.

Kamu yatırımları önce yavaşlatıldı. Yani KİT'ler yavaş yavaş zayıflatılmaya başlandı. Çünkü bir işletme katma değer yaratabilmesi için, sürekli olarak yatırıma ihtiyaç gösterir. Eskiyen makinelerin yenilenmesinden tutun da yeni pazarlar aramaya, gelişen teknolojiyi işletmeye uygulamaya kadar sürekli yatırım yapmak zorunluluğu vardır. Yaratılan artı değerin belli bir oranı mutlaka yatırıma dönüştürülür ki, işletme ayakta kalsın, değer yaratmaya devam etsin.

KİT'leri halkın gözünden düşürmek için, onları birer zararlı kuruluş haline dönüştürme ve bunu çeşitli yollarla (basın -TV-, vs.) sürekli olarak halka anlatma planı uygulanmaya konuldu. 1982 yılından başlayarak ama özellikle de 1984'den itibaren KİT'lerde yatırımlar önce yavaşlatıldı, sonra bütünüyle durduruldu.

KİT'ler kural olarak ihtiyaçları olan krediyi devletten ve devlet bankalarından karşılarlar. Bu olanak da durduruldu ve serbest piyasadan kredi bulunması emri verildi.

Bu konuda iki çarpıcı örnek verelim: Gerek Karabük Demir-Çelik, gerekse Ereğli Demir-Çelik fabrikaları için yer seçimi yapılırken Zonguldak Kömür Ocaklarına yakınlığı gözönüne alınmıştır. Çeliğin iki hammaddesinden biri olan kömürün çok yakından (50-100 km.) sağlanması büyük avantaj olarak görülmüştür. Ve bu seçim de ekonomik açıdan doğrudur. Zonguldak Kömürünü işleten TTK bir KİT'tir ve yakın tarihe kadar da hiç zarar etmemiştir. Ancak 1984'den sonra izlenen KİT'leri öldürme planı gereği, gün gelmiş Demir-Çelik İşletmeleri'ne (O da KİT'tir) kömürü dünya piyasasından, nerede ucuz bulursanız oradan sağlayın emri verilmiştir. Güney Afrika Cumhuriyeti'nden getirilen kömür Zonguldak kömüründen ucuz olduğu için, oradan alınmış ve o tarihten sonra da ürettiğini satamayan TTK (Zonguldak Kömür İşletmesi) zarar etmeye başlamıştır. Tabii bu zararı hiçbir makine, hiç bir yeni yatırım yapılmaması izlemiştir.

İkinci örnek: TMO. Toprak Mahsulleri Ofisi, çiftçinin ürününü alarak depolayıp yurtiçi-dışı satışını sağlayan kuruluştur. Bu işi yaparken de amacı üreticiyi de, tüketiciyi de korumaktır. Avans usulüyle çalışır. Ürün alma zamanı hazineden avans alır, üreticiye öder, sonra ürününü satar, aldığı avansı hazineye öder.

TMO kurulduğundan beri böyle çalışır. Hemen belirtelim, dünyadaki tüm ofisler (ABD dahil), böyle çalışır. Fakat Ozal döneminde bir karar alınarak TMO'dan avans usulü kaldırılmış, serbest piyasadan para bulması koşulu getirilmiştir. Üstelik bu karar 15 Mayıs'da TMO'ne tebliğ edilmiştir. TMO'nun Haziran ayında ürün almaya başladığını düşünürseniz, Özal'ın kararındaki art niyeti iyice anlayabilirsiniz. Telaşla piyasaya düşen TMO yüzde ikiyüze varan faizle borç bulmuş, sonra da bu borcu ürün satışıyla kapatamadığından, yeniden borçlanmıştır.

Hani Tansu ÇİLLER'in KİT'ler yüzde ikiyüzelli faizle borç alıyorlar eleştirisi var ya, işte bu o. Yani KİT'ler keyfi olarak, ya da işletmenin gereği olarak değil, siyasi iktidarların, siyasi kararları gereği yüzde ikiyüzelli faizle borç almak zorunda bırakılmışlardır.

Siyasi karar gereği, uzun vadeli bir planla (Bu plan toplum psikolojisi konusunda dünyada bir numara olan ABD'de yapılmış. Dünya Bankası ve IMF tarafından bizimkilere ulaştırılmıştır.) KİT'ler zor durumda bıkarılırken, tüm yetkililer, Cumhurbaşkanından, Başbakanından dümen neferine kadar tüm yetkililer tarafından kamuoyu hergün işlenmiştir. Sermayenin büyük basını(!) ve TV'leri de hemen her gün KİT'lerin, Devletin ve giderek halkın sırtında birer kambur olduğunu yazmaya, söylemeye devam edegelmişlerdir.

Zaten, KİT'lerin siyasi kadrolar için arpalık haline getirildiği, işçi alınıp çıkarmalarda torpillerin rol oynadığı halkta yaygın bir kanı halindedir. Sınırsız savurganlıklar, büyük bürokratların hizmetine sunulan, 5 yıldızlı otel düzeyindeki konaklama, dinlenme tesisleri halkın tepkisini çekmektedir. Halk, politikacıların, bu duruma son verecek kadar ahlaklı olabileceğinden umudunu kesmiştir. Ayrıca, uygulanan sistemli propogandalar sonucu birçok insan, KİT'lerin satışından elde edilecek gelirle ekonominin düze çıkacağını sanmaktadır. Beyinler yıkanmış, her şey hazırlanmıştır. Şimdi sıra KİT'lerin kafasının koparılmasındadır. Tansu Çiller KİT'leri yabancı sermayeye satacaktır.

Sırası gelmişken yabancı sermayenin KİT'leri alma konusuna da değinelim. Bir ülkeye yabancı sermaye, parası ve yeni teknolojisiyle geliyor ve yeni yatırımlar yapıyorsa, üreterek katma değer yaratıyorsa, o ülkenin ekonomisine katkısı olur. KİT'lerin satışında ise, işler tam anlamıyla tersinedir. Burada kurulmuş ve çalışan işletmeler sadece sahip değiştirecektir. Gerçek anlamda yatırım değildir bu. Kapitalist ekonomide bir işletmenin mülkiyetinin değişmesiyle o işletmenin verimli hale geleceği kuralı yoktur. Bu satıştan sağlanacak yarar yalnızca devletin eline birkaç milyon dolar geçmesidir. O da 55 milyar dolar dış borcu olan bir ülke için harcanacağı yeri belli olan bir girdidir.

Kurulduğu günden bugüne, ekonomimize katma değer yaratan, dahası piyasayı düzenleyen KİT'ler, yabancıların eline geçmiş olacak ve yaratılan katma değer emme basma tulumba yoluyla yurtdışına akacaktır. Üstelik Türkiye'deki piyasayı yönlendirme bir de KİT'ler yoluyla yabancı sermayenin eline geçmiş olacaktır. Hele enerji, haberleşme gibi stratejik önemi olan KİT'lerin yabancı ellere geçmesi, ülke bağımsızlığı açısından yeni açmazlara neden olacaktır.

Yeni dünya düzeninin serbest piyasa ekonomisinin Türkiye'ye uygun gördüğü yer, KİT'leri satın, dayatmasıyla iyice suyun yüzüne çıkmıştır. Bu yer gelişmiş ekonomilerin hizmetçiliğidir.

Gelişmiş ülkeler bilgi toplumuna geçerken, Türkiye, hizmet sektöründe görev yaparak efendilerinin emrinde olacaktır.

Tek gelişme kaynağı, tek sıçrama noktası olan KİT'ler de yabancıların eline geçip onların dilediği biçimde yönetilmeye başlayınca Türkiye değil ikinci, beşinci sınıf bir ülke konumuna düşecektir.

1983 seçimlerinde, 12 Eylülcülerin icazetiyle kurulup seçimlere giren Halkçı Parti'nin Genel Başkanı Necdet Calp, bir televizyon konuşmasında, yumruğunu masaya vurarak "Köprüyü Sattırmam" demişti. Seçim konuşmaları boyunca iler-tutar başka hiçbir şey söylemedi. Bir tek bu söz, Halkçı Parti'nin %30.4 oy almasında ve 117 milletvekili çıkarmasında önemli derecede etkili oldu.

Bugün SHP, icazetli Halkçı Parti'nin o günkü yaklaşımından çok daha geri düzeydedir.

Birçok şeyde olduğu gibi, SHP, tabanına rağmen, KİT'lerin satışı konusunda Çiller'in en büyük destekçisi durumundadır.

Büyük bir ihanet cephesiyle karşı karşıyayız. Bu nedenle, tüm yurtseverlerin, emekçi halkın, sendikaların, gerçeği kavramış herkesin, KİT'lerin satışına, en kararlı biçimde karşı çıkmaları gerekmektedir. KİT'lerle birlikte satılacak olan ekonomik geleceğimiz, geride kalan siyasi bağımsızlığımızdır.■

*Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenler Türkiye Ekonomik ve Toplumsal Tarih Vakfı tarafından yayınlanan "Türkiye'de Sanayileşmenin Yeni Boyutları ve KİT'ler" adlı kitaba başvurabilirler. Korkut Boratav ve Taner Berksoy'un editörlüğünde birçok bilimadamının ortak çalışması olan bu kitap son derece önemli bir kaynaktır.

Notlar

Ücretlerin sanayi katma değer içindeki payı, kesintisiz olarak on yıl içinde 1979-1988 boyunca sürekli olarak düştü. 1979'da bu hal yüzde 38 iken 1988'de %15.4 olarak gerçekleşti. Yine 1977-1988 yılları arasında iç ticaret hadleri kesintisiz bir biçimde gerileyerek yüzde 55.5 oranında tarım aleyhine döndü.

Yatırımcı, yabancı sermaye ile spekülatif sermayeyi ayırmak gerekir. Birincisi mali politikalar üzerinde birtakım talepler ileri sürer. Yüksek faizli bir rejim ise dolayısıyla yatırımları değil, kısa vadeli ve spekülatif sermayeyi çeker. Bu tür sermaye ise reel yatırımlar üzerinde sadece döviz sıkıntısını hafifletecek dolaylı bir etki yaratır. Ancak sıcak paradan oluşan sermaye hareketlerinin son derece oynak olduğunu da dikkate almak gerekir. Türkiye'de 1990 yılında 3 milyar doları bulan kısa vadeli sermaye girişlerine karşılık 1991'de tamamen aynı miktarda sermaye çıkışının gözlenmesi bu bakımdan çok ilginçtir. Ve tabi bu gibi giriş çıkışların Türkiye'de sermaye girişlerine anlamlı bir katkısı olmadığı da açıktır.

Orta ve uzun vadeli aktif politikalar ulusal planda düşünülmedikçe palyatif mali konularla Türkiye ekonomisinin düze çıkmasının olanağı yoktur. Orta ve uzun döneme dönük aktif politika gereği kabul edilse de, Türkiye ekonomisinin üretken ve işletmeci kamu sektörlüğü yani KİT'leri tasviye ve özelleştirme yoluyla devre dışı bırakan herhangi bir çözümü kabullenmek çok güçtür. Hem tarihte, hem de günümüzün yapısal özellikleri içinde Türkiye ekonomisinde kamu işletmeciliği ile özel sektör arasında rekabet değil, işlevsel bir tamamlayıcılık vardır. Sığ ve ilkel teşhislerden hareket ederek bu eklemlenmenin bir kanadını yapay olarak tasviye etmek, aktif bir sanayileşme ve teknoloji politikasının stratejik araçlarının birini tasviye anlamına gelecektir.

KİT sisteminin toplam yatırımında 1990 yılında, hem 1980, hem de 1984'e göe yaklaşık yüzde 46 gerileme söz konusudur. Sermaye birikiminde ortaya çıkan bu gerilemenin verim göstergelerine yansıması kaçınılmazdı.

EJDER İME'Yİ ANIYORUZ

Sosyalist Devrim Partisi, kurucusu ve Yüksek Onur Kurulu üyemiz Ejder İme'yi 13 yıl önce 15 temmuz 1980'de faşistlerin silahlı saldırısı sonucu yitirmiştik.

Ejder İme kendini emekçilerin kurtuluşuna adamış, halkın gücüne ve yenilmezliğine inanan, yiğit bir sosyalistti.

O, 1960'lı yıllarda, Türkiye İşçi Partisi saflarında yerini almış, devrimci mücadelede bir an duraksamamış her türlü güçlüğe göğüs germiş özverili, inançlı, kararlı bir devrimciydi.

Ejder'in mücadelesini, devrimci ruh ve kararlılığını örnek alıyoruz. Sosyalist Devrim Partililer olarak, sosyalizm mücadelesini ve insan severliğini saygıyla anıyoruz.

BİR YÜZSÜZLÜKTÜR GİDİYOR

SHP DEVLETİN ORTAĞI DEĞİL Mİ?

Şeriatçıların Sivas'ta öldürdükleri Nesimi Çimen ve Asım Bezirci'nin cenaze töreni istanbul'da yapıldı. 200.000'e yakın insan katıldı.

TYS'nin önünde yapılan ilk törende SHP İl Başkanı, İl Yöneticileri adeta evsahipliği yapıyorlardı. Derken, SHP'nin se-çim otobüsü de geldi. Konuşmalar otobüsün üzerinden yapılıyor, anonslar, sloganlar otobüsten atılıyor, Gazeteciler, kameramanlar otobüste görev yapıyorlardı.

Bir de yaka resmi dağıtıldı. Nesimiyle Bezirci'nin fotoğrafları yan yana basılmış. Üzerinde "susmayacağız" yazılı, altında da SHP İstanbul il örgütü.

SHP İlçe örgütleri flamaları arkasında gençler, emekçiler durmadan devrimci sloganlar atıyorlar. En sık tekrarlanan slogan da "Katil Devlet...",

Kimse farkında değil mi acaba? SHP iktidar partisi. Yani, "Katil devlet"in parçası olmaktan da öte "Katil Devlet"i yöneten ikiden biri,

Bakıyoruz SHP il Başkanı da "Katil Devlet" diye bağırıyor.

Bunlar ya ne yaptıklarının farkında değiller, ya da bir oyunun içindeler.

Emekçi halkın tepkisini düzen içinde eritecekler. Nitekim, "Solcu"(!) Köşe yazarlarımız da yıllardır solun birliğinden dem vurup, SHP artı DSP, artı CHP formülünü emekçi halka yutturmak istemiyorlar mı? Şimdi de Sivas olaylarında SHP'nin ve onun başkanı Erdal İnönü'nün hiç suçunun olmadığını emekçi halka anlatma görevini üstlendiler.

Her yerde tam bir yüzsüzlük...

Sivas'ta şeriatçılar otel basıp 37 kişiyi diri diri yakarken "Devlet"in tavrını gördük. Genelkurmay başkanına göre, tugay komutanı suçsuzmuş. Valinin raporuyla tuğayda tutulan "Harb ceridesi"ndeki saatler birbirii tutmuyor. Olaydan sağ kurtulanların anlattıkları da Genelkurmay başkanını doğrulamıyor...

Gelin başka bir senaryo kuralım: Sivas'ta sendikalar genel grev kararı almış ve tüm işyerleri işçiler tarafından işgal edilmiş olsun. Bakalım devlet ne yapardı? "Halka iyi devranılsın" emri gibi, "İşçilere iyi davranılsın"mı denirdi.

Hiç sanmıyoruz.

Tugayın tamamı işyerlerini çepeçevre sarardı.

Kayseri'den ünlü paraşütçü komando birliği havadan indirme yapardı.

Bolu'dan özel tim uçakla anında Sivas'a gelir, keskin nişancılar damlara yerleşirdi.

İşçi mahallelerinin tümü askerpolis tarafından işgal edilir, üç yaşındaki çocukların bile evden çıkması yasaklanırdı.

Askeriyeden, kara yollarından,köy hizmetlerinden buldozerler getirilir, fabrikaların kapıları, duvarları yıkılırdı.

Hep birlikte havaya uyarı ateşi açılır, seken (!) kurşunlardan 20-30 işçi ölür 100 kadarı da yaralanırdı.

1500 işçi gözetim (!) altına alınır, özel tim tarafından sorguya çekilirdi.

Cumhurbaşkanı, Başbakan, İçişleri, Savunma, çalışma ve dahi diğer bakanlar televizyon ekranlarından hiç inmezler durmadan halkımızı aydınlatırlardı!..

Senaryo dediğimize bakmayın, olay aynıyla vaki. 1970'de Adana'da Bossa'yı işçiler işgal edince yukarda anlattıklarımız aynen olmuştu.

Demekki, İstanbul'da "Katil Devlet" diye slogan atılan devlet, birilerinin devleti, işçilerin, emekçi halkın devleti olmadığı belli. Ama SHP'nin devleti, CHP'nin devleti ve de DSP'nin de devleti.

Sivas'ta şeriatçıları durduracak polis, asker bulunamadı ama, Sivas'ta Madımak Oteli'nin önüne çiçek koymaya gelenleri yerlerde sürükleyecek polis de, asker de bulundu. Gazetelerde resimlerini gördük.

Cumhuriyet'te Profesör Dr. Ahmet Taner KIŞLALI'nın yazısından öğrendiğimize göre, Cumhurbaşkanı dakika dakika Sivas'ı izlemiş ve "Halka zor kullanılmasın" emrini bizzat o vermiş. yani, haber doğruysa, ihmali bulunarak görevden alınan Valinin, Emniyet Müdürünün elini kolunu bir anlamda bizzat Cumhurbaşkanı bağlamış.

11 Temmuz Pazar günü TRT 20:00 haberlerinde uzun uzun Cavit Çağlar'ın kızıyla Emir Hattat'ın nişanını verdi. Hem de muhteşem tören diyerek. Cumhurbaşkanı da oradaydı ve yüzünde güller açıyordu... Saat tutmadık ama, 3 temmuz'da TRT haberlerinde Sivas olaylarına ayrılan süre sanki daha azdı gibi geldi.

Diğer birçok olaylar gibi, Sivas katliamını da işçiler, köylüler, emekçi halk ve demokratlar çok çok iyi düşünmeli ve gerekli sonuçları çıkarmalıdırlar.■

POLİS YER YER SU SIKTI, TEKMELEDİ, COPLADI

KAMU ÇALIŞANLARININ ANLAMLI EYLEMİ

Baştarafı 1. Sayfada

calardı. "Kalemiye"de katipler bürokratik işlerle görevli kişiler. Ülke yönetimi sivil-asker bürokrat olan bu üç grubun elindeydi. Bunların karşısında "Reaya" denilen emekçi halk toplulukları vardı. Öyle bir toplum ki, üretim araçlarını elinde tutan sermaye çevresi yada feodal bir grup yok. Çünkü belli başlı tek üretim aracı topraktı ve toprağın sahibi tanrı adına padişahtı. Bürokrasi, tek büyük üretim aracı olan toprağın mülkiyetine sahip olmadığı halde artı değerden pay alırdı. Topraklar bir çift hayvanla sürebilecek parsellere bölünerek, mülkiyeti devlette kalmak koşuluyla işletilmek üzere ailelere verilirdi. bu aileler çeşitli vergilendirmelerle ürettiklerinden bir bölümünü devlete öderlerdi. Bürokratların bir kısmı paylarını devlet hazinesinden, bir kısmı da önceden saptanmış oranda, doğrudan doğruya köylüden toplarlardı. osmanlı'nın bu yapısı, bürokrasinin kendini devletle özdeş görmesi sonucunu getirmiş, kendini devletin koruyucusu, kollayıcısı olduğuna inandırmıştır.

Osmanlı'da ekonomik durumun bozulmasıyla bürokratların bir bölümü batıyı örnek alarak özel teşebbüs yaratılım mı, yaratmayalım mı? tartışmasına girdiler. Öyleki, bürokratlar toplumsal yapıyı ve siyasal rejimi belirlemeye kendilerini tam yetkili görmekteydiler.

Bürokrasi, Cumhuriyet döneminde de bu yaklaşımını Cumhuriyet Halk Partisi içinde sürdürmüş ittihat ve Terakki, bürokrasinin politik egemenliği ve yönetimi altında, Kapitalist yoldan kalkınma görüşünü Cumhuriyet Halk Partisi içine de taşıdı. 1950 yılına kadar devlet, bürokrasinin elindeydi. 1950-1960 arası burjuvazinin politikada ağırlığını koymaya yöneldiği dönemdir. Burjuvazi kısa sürede kendi bürokrasisini yetiştiremediği için, politik ağırlığını yitirmesine karşın, geleneksel bürokrasi, devlet makinasını elinde bulundurmaya devam etmiştir. Doğaldır ki, Demokrat Parti iktidarıyla her geçen gün sürtüşmesi artmaktaydı

Demokrat parti'nin ekonomik iflasa doğru giden politikası bürokrasiye göre, devletin saygınlığını da zedelemekteydi. Yüzlerce yıl kendini devletin koruyucusu ve kollayıcısı sayan bürokrasinin asker kanadı, 27 Mayıs 1960 da Demokrat Partiyi darbeyle iktidardan uzaklaştırdı. Sivil bürokratlarla bir kurucu meclis oluşturuldu. Devleti kontrolü altında tutmaya devam etmek için Anayasa, tabii senatörlük, kontenjan senatörlüğü ve Milli Güvenlik Kurulu gibi Kurumlar getirildi.

Amacımız tarihsel bir süreci günümüze kadar getirmek değil. Bu günkü kamu çalışanları emekçilerinin nasıl bir kökene dayandığını belirtmek istedik.

Günümüz kamu çalışanları son yıllarda, kendilerini devletin bir parçasıymış gibi görme yanılgısından kurtulma yoluna girmiş görünüyor. 15 Temmuz eylemleri bunu daha belirgin biçimde ortaya koymuştur. Sendikal örgütlenmede işçi-memur gibi yapay ve anlamsız bir ayrıma karşı çıkıyor. Emeksermaye çelişkisini şimdi daha da iyi biçimde oturtmaya başlayarak Toplu sözleşmeli ve grevli sendika hakkı istiyor. Bu gidiş, emekçilerin mücadelesinde bütünlük sağlamak bakımından önemli bir gelişmedir. Bir de siyasi partilere girme hakkı elde edildiğinde, Kamu çalışanlarının, emekçilerin iktidar mücadelesinde önemli katkıları olacaktır. Ne ki, bu duruma gelmek, uzun ve yoğun bir mücadeleyi gerektirmektedir.

Sanırızki, gerçekten özgür bir sendika hakkına, grev ve siyasi mücadele haklarına kavuşmak, yakın sürede pek kolay olmayacaktır. İktidar ve muhalefet partilerinin bu konudaki tutumları belli. Düşük maaş zamlarıyla ilgili olarak "Üç aylık katsayı uygulamasını engelleyemedik. Düşük tutulan zammı kabul etmek zorunda kaldık. Bütçe ancak buna elveriyordu" gibi açıklamalar yapan SHP'liler kendilerini iyice ortaya koydular. İki yılını doldurmak üzere olan koalisyon iktidarında, demokratik ve ekonomik haklar ve örgütlenme özgürlükleri konusunda, hiçbir adım atılmamış ve SHP bu durumdan asla rahatsızlık duymamıştır. Memurun tarihsel müttefiki olan eski CHP'nin bu günkü uzantıları SHP, CHP ve DSP yüzlerini burjuvaziye, sırtlarını emekçilere iyice çevirdiler. Kamu çalışanları sola kayarken eski CHP uzantıları ısrarla sağa kayıyor. Kamu çalışanlarının tek müttefiki işçiler ve diğer emekçilerdir. Savaşı kazanmanın ön koşulu müttefiklerin iyi seçilmesi ve birlikte mücadele ederek, saptanan hedeflerden ödün vermemek, kazanılan mevzilerden geri adım atmamaktır.■

12 EYLÜL HUKUKUNA DOKUNMAYIN

BİRBİRİNİZİ KURTARIN

HEP'in kapatılması sonucunda Fehmi Işıklar'ın Milletvekilliğinin düşmesi, parlamentoda temsil edilen partilerin büyük tepkilerine neden oldu.

Çağdışı hukuk anlayışından, demokrasiye ters düşüldüğünden, halkın iradesinden söz ediliyor. Anayasının ilgili hükmünün çabucak değiştirilerek Işıklar'ın kurtarılması öneriliyor. Zaman kazanmak için, meclis Başkanlığının, anayasa Mahkemesi kararını tebellüğ etmemesi gibi hileli yollar gösteriliyor.

Kuşkusuz, halk tarafından seçilmiş bir milletvekilinin mahkeme kararıyla düşürülmesi demokratik değil. peki, anayasada, "Siyasi partiler, demokratik siyasi hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır" diye tanımlanan partilerin, fikirlerinden dolayı kapatılması çağdaş hukuk anlayışına, demokrasiye uygun düşüyor mu? Çok partili döneme girdiğimizden bu yana, bu yolla birçok siyasi parti kapatıldı. Parlamento, bunların hangisinin kapatılmasında, demokrasi ve hukuka saygıyla yaklaştı.

Gazeteler, bütün parti milletvekillerinin, üzüntülerini bildirmek üzere Fehmi ışıkları ziyaret ettiklerini yazıyorlar. Aynı milletvekilleri, HEP yöneticilerini ziyaret ettiler mi? Partileri kapatıldığı için onlara da üzüntülerini belirttiler mi?

Politik alanda, çalışma ve düşün yaşamında örgütlenme özgürlüğünü kısıtlayan birçok antidemokratik hükümler, olduğu gibi duruyor. Yasadaki "Siyasi partiler; Türkiye Cumhuriyeti ülkesi üzerinde milli veya dini kültür veya mezhep veya ırk veya dil farklılığına dayanan azınlıklar bulunduğunu ileri süremezler" hükmü demokrasi, özgürlük, insanlık ayıbı değil midir. Siyasi partiler bu yasa hükmüne dayanılarak kapatılabiliyor.

12 Eylül anayasasını değiştireceğiz, 12 eylül hukkunu ortadan kaldıracağız, diyerek halktan oy alan DYP-SHP koalisyonu ikinci yılını doldurmak üzere. 12 eylül anayasasının henüz birtek maddesi bile değiştirilmedi. Şimdi Fehmi Işıklar'ı kurtarmak üzere telaş içinde, anayasanın 84. maddesini değiştirmenin yollarını arıyorlar.■

PARLAMENTODAKİ SİYASİ PARTİLER BELEDİYELER VE DEVLET!
KAĞITHANE İŞÇİLERİ İÇİN NE YAPIYORSUNUZ
EMEKTEN YANA SİYASİ PARTİLER, SENDİKALAR, DEMOKRATİK ÖRGÜTLER, EMEKTEN YANA BİREYLER...
BİRARAYA GELELİM NE YAPABİLECEĞİMİZİ GÖRÜŞELİM